

ESTER ČAŠKOVÁ

Ester se narodila 28.května 1958 v Novém Městě na Moravě jako Ester Doulová. Vyrostla ve městě Sázava v rodině faráře, což ji velmi ovlivnilo, i ona sama se stala farářkou. Oba rodiče jí byli velkým vzorem, tatínek rád pomáhal ostatním a maminka byla nesmírně hodná žena. Byli opravdu chudá rodina, a to sebou neslo všelijaká omezení, ale jejími slovy: „Když má člověk nedostatek, umí pak ocenit ten blahobyť, ve kterém žijeme teď.“

Jako malá chtěla být Ester povoláním maminkou. Když však zjistila, že může být maminkou, a ještě něco k tomu, chtěla dělat zahradní architektku. Jenže od maminky zjistila, že architekt musí zahrádky nejenom navrhovat, ale i pracovat s kompostem. Což se mladé Ester už tolik nelíbilo, protože práci s kompostem z domova znala.

Její školní léta začala v Sázavě v malotřídce, ze které si dodnes pamatuje, že jim jejich pan učitel Drdla tvrdil, že lidé jsou obojživelníci, jelikož jedí jak maso, tak i zeleninu. Od té doby Ester došlo, že pan učitel asi nebude říkat pokaždé pravdu.

Vystudovala gymnázium a chtěla jít na teologii, ale ředitel ji prosil, aby si vybrala jakoukoliv jinou školu, za studenty teologie mu totiž hrozil mu finanční postih a v jejich ročníku byli zájemci hned dva. Odmaturovala se samými jedničkami, na studium teologie ji nepřijali, přestože přijímačky udělala. Rozhodující bylo slovo Komunistické strany, která se rozhodla, že Ester Doulová nebude studovat. To pro ni bylo těžké, ale nevzdala se a čas využila k tomu, že udělala státnice z němčiny, ruštiny a psaní na stroji. Následující rok ji na odvolání přijali a stala se studentkou teologie. Počítala s tím, že bude mít jako dívka složité a že se třeba nevdá a stráví celý život ve službě na faře.

Během vysokoškolského studia se seznámila s Jaromírem Čáškem, na kterém se jí líbilo především to, jak se zajímal o druhé. Nebylo mu lhostejné, když byl někdo smutný, nebo se mu něco nepovedlo... Ale líbil se jí i fyzicky, byl to pěkný kluk, vysoký, štíhlý, sportovní.

V roce 1982 využila pozvání a možnosti studovat čtvrtý ročník v Západním Německu, nedaleko Norimberka. Ester věděla, že na rok se domů nevrátí. V té době byla již zasnoubená a 1.října 1982 nastupovala na studia a její snoubenec na vojnu. Byli tedy celý rok odkázáni pouze na dopisy, které však, vzhledem k době, nečetli jen oni dva. Odloučení ale přestáli a po návratu Ester se vzali.

Ještě před dokončením studia se musela Ester rozhodnout, kde by chtěla být – pracovně jako farářka. Volba padla na Moraveč, protože je to místo zhruba uprostřed mezi Prahou a Brnem (v Praze tehdy bydlel Jaromír a rodiče Ester v Brně). V Moravči byla vesnická fara, což jí bylo blízké, i proto řekla, že by chtěla tam. O jejím přijetí tehdy rozhodovalo místní grémium složené z mužů ve věku kolem šedesáti let a i přesto, že do té doby byli na místní faře pouze muži – faráři, grémium si mladou Ester zvolilo. Z původní představy, že v Moravči vydrží kolem pěti let, neboť bylo shromáždění čítající kolem patnácti lidí ve vyšším věku, bylo dvacet tři let služby v místní farnosti. Sbor pod vedením Ester ožil a omladil se tím, že oslovila i děti sedláků a následně i děti jejich dětí. Po více než dvaceti letech však cítila potřebu posunout se na jiné místo. Tím byla Praha, konkrétně Vinohrady, kde sloužila deset let. Na Vinohradech se stávalo, že její bohoslužby nahrával Český rozhlas a její mši tak můžete vyslechnout i v archivu Českého rozhlasu.

Nyní je Ester farářkou v důchodu, od její svatby s Jaromírem uběhlo již 42 let. Mají s Jaromírem „Čášou“ dvě dcery, syna a deset vnoučat. Bydlí na Vysočině nedaleko Moravče, kde ji můžete potkat na nedělním shromáždění věřících. Stále udržuje kontakty s přáteli nejen ze zahraničí a ráda cestuje. Čas v důchodu věnuje svým zálibám, svému muži, svým dětem a vnoučatům. Je vděčná za vše, co jí život přinesl a je nesmírně pozitivní osobností, v jejíž společnosti je člověku jednoduše hezky.

Během rozhovoru jsme se utvrdili v tom, že Ester nahlíží život optikou vděčnosti a radosti. I když jí potkalo mnoho složitostí, váží si všeho, co mohla prožít a člověk má pocit, že ze všeho zlého vždy vyjde s úsměvem na rtech.